

Istentisztelet Réde, 2021. május 24. Pünkösd 2. napja, Igehirdető: Barta Livia

Ének: 167. dicséret végig *Jöjj, mondjunk hálaszót...*

Imádság: Istenünk, aki egykor Szentlelkedet adtad az apostoloknak! Kérünk, hallgasd meg néped könyörgését: add, hogy azok, akikben hitet ébresztettél, megkapják a Lélek ajándékát és békeségben is részesüljenek az Úr Jézus Krisztus által, aki veled és Szentlélekkel Isten, él és Uralkodik örökkön örökké. Ámen.

Lekció: János 3,16-21

Textus: Apcsel 10,34 és 42-48

Találkozások(k)

Kedves Testvéreim!

„Mennyi gond, mennyi nagy csodálkozás, elmúlt, mint egy szép kirándulás. Mennyi csend, mennyi kezdő lázadás. Elmúlt, mint egy gyermekkori láz.” Ha Péter ismerte volna Presser Gábor Nagy találkozás c. dalát biztosan eldúolta volna magában Cézareából Jeruzsálembe menet. Legalább az elejét, ezt a kis részt, amit az imént idéztem ennyi csodálkozás után, amit Isten elkészített neki és a vele lévő zsidó származású hívők számára azokban a napokban. Kornéliusz házában valóban **nagy találkozásban** volt része, ami bizonyos értelemben hasonlítható ahhoz a pillanathoz mint, amikor valaki rátalál élete párjára. Ez a találkozás ugyanis sorsfordító, egész életünket felforgató és megváltoztató esemény. Elsőprő változást hoz életünk minden területén: az érzéseinkben, a gondolkodásunkban, a magatartásunkban, sokszor a mindennapi élet ritmusában is. Az a pillanat, amikor Péter Isten szavának engedelmességgel és Kornéliusz hívásának eleget téve belép a pogány hadseregparancsnok házába felforgatta és meghatározta további életét. De nem csak Péterét, hanem az első keresztyének, a körülmetélt Krisztus hívők hitét és gondolkodását is. Félre kellett tenniük sok-sok előítéletet és előfeltevést, és rá kellett jönniük, hogy Isten kegyelmének hatóköre túl megy rajtuk, vagyis a zsidó közösségen. Ez a találkozás **gyökeresen megváltoztatta az egyház életét**, visszavonhatatlanul kinyitotta az egyházat mindenki felé: a pogányok és mindazok számára, akiket nem gondoltak méltónak rá. Ez a találkozás nyilvánvalóvá tette, hogy Jézus váltságműve minden emberért történt, a Szentlélek ajándékát pedig bárki megkaphatja.

Ez egy hosszabb történet és én csak a legfontosabb tételmondatát illetve a végkifejletét olvastam fel. Isten nem személyválogató! Számára minden ember ugyanolyan értékes és fontos! Minden nép közül kedves neki, aki keresi Őt, aki szereti Őt és aki követni akarja Őt! Péter végig sem tudja mondani prédikációját, amikor Isten ezt be is bizonyítja neki és egy számára elképzelhetetlen dolog történik: kitöltetik a Szentlélek az ott lévő pogány emberekre. Ez a történet tehát a pogányok pünkösdje! Negyedik alkalom, hogy a pünkösd Lélek kiárad. Ugyanaz történik, mint pünkösd napján, csak itt a hallgatóság nem a választott népből sereglett össze, hanem kívül esik azon a körön. Mindenki meg is keresztesedik, hiszen „megtagadhatja-e a vizet valaki ezektől, hogy megkeresztelkedjenek, akik ugyanúgy megkapták a Szentlelket, mint mi?”- kérdezi Péter. (Apcsel 10,47) Ez a találkozástörténet egyértelmű bizonyítéka Isten szándékának, hogy Ő azt akarja, hogy minden ember megtérjen és üdvözüljön. Nem számít a bőrszín, a származás, a társadalmi státusz vagy a nemzeti hovatartozás. Ahogy később Pál írja a galatáknak: „Krisztusban tehát nincs zsidó, sem görög, nincs szolga, sem szabad, nincs férfi sem nő...” (Gal 3,28) Ezért ülhetünk mi is most itt a templomban és várhatjuk Isten Lelkének újbóli kiáradását. Isten nem

személyválogató, hanem kedves előtte minden szándék, kérdés, csodálkozás vagy kíváncsiság, amivel Őt keressük.

Péter és Kornéliusz találkozása két síkon mozog. Van egy **horizontális vagy emberi sík**, egy ide-oda mozgás, egyik pontból a másikba. És van **egy vertikális vagy Isteni sík**, amelyben összeér a mennyei a földi világgal.

Egyrészt Péter elmegy Joppéból Cézáraába. Egy ősi palesztinai kikötővárosból (mai neve Jaffa), amely majdnem a honfoglalás óta a zsidóké volt, elmegy a római császár helytartójának székhelyére, Fónícia határára, egyértelműen pogány vidékre. Cézarea Maritimát Nagy Heródes építette ki modern kikötő várossá és Augustus császár iránti tiszteletből nevezte el így. Hatalmas amfiteátrumot, lovaskocsi versenypályát, vízvezetékrendszert és helytartói palotát épített valamint jelentős hellén lakosságot telepített ide. Mivel Júdea helytartója itt lakott nagy számú katonaság is állomásozott itt. Ennek a kohorsznak, hadtestnek volt a parancsnoka Kornéliusz. A két várost tehát nem csak kb. 50 km választotta el egymástól, hanem kultúrájuk, vallásuk és gazdagságuk is. Amikor Péter elmegy Kornéliuszhoz, akkor két nagyon különböző ember, egy zsidó és egy pogány találkozik. Egy körülmélet kapcsolatba lép egy körülméletlennel. Egy vallási vezető találkozik egy világi vezetővel. Politikai szemszögből nézve azonban úgy fest a dolog, hogy a hatalom embere magához hívat egy alávetettet. Valójában két istenfélő ember találkozik egymással. Egy tanítvány elmegy egy kegyes emberhez, akiből a találkozás végére tanítvány válik. Azon a napon egy kiválasztott és egy kegyelembe fogadott találkozott egymással. Lehet, hogy ma nem lenne akkora hír értéke ennek a találkozásnak, mint akkor volt. Mi nem tulajdonítunk neki nagy jelentőséget, hisz a pápa is fogad világi vezetőket, a miniszterelnökök is folytatnak tárgyalásokat egyházi vezetőkkel, érsekekkel vagy püspökökkel. De Péter és Kornéliusz találkozása nagy szenzáció volt akkoriban olyannyira, hogy felborította a jeruzsálemi gyülekezet békességét és életét. Amikor a nagy találkozás után Péter felmegy Jeruzsálembe számon kérik őt és vitatkoznak vele. Egyértelmű, hogy sem ők, sem Péter nem volt kész egy ilyen találkozásra és a következményeire.

Ez tehát az emberi sík, de mint említettem, van egy Isteni vonal is. Ez egy fentről le és lentől felfelé való mozgás. Imádságban, miközben felfelé emeli lelkét és gondolatait Kornéliusz két angyal érkezik hozzá; ugyancsak imádság közben Péter révületbe esik és lát egy lepedőt mindenféle tiszta és tisztátalan állattal alászállni az égből; és amire tényleg nem számított senki, hogy a nagy találkozás során leszáll a Szentlélek Kornéliuszra és háznépére. Azt szeretném, ha látnánk, hogy miközben Péter és Kornéliusz közeledik egymáshoz, Isten folyamatosan készíti mindkettőjüket erre a nagy találkozásra. Ugyanilyen fontos, hogy készíti őket az Ő szavának megértésére és üzenetének befogadására. Készíti őket arra, hogy át merjék lépni a közöttük lévő határokat. Készíti őket arra, hogy el tudják fogadni a Lélek ajándékát. És készíti őket arra is, hogy a Lélek túláradjon azon, amit addig gondoltak vagy meggyőződésük volt.

Testvéreim! Az Istennel való találkozásnak mindig két síkja van: egy horizontális és egy vertikális, vagyis egy emberi és egy Isteni. Mindig kétfajta mozgás van benne: amit Isten tesz és amit mi, emberek. **A mi közeledésünket mindig megelőzi és átszövi az, amit Isten tesz!** A mi ragaszkodásunkat Istenhez és a hitvalláshoz, mindig megelőlegezi Isten szeretete, amivel megváltott és kimondhatatlanul szeret minket. A mi hitünknek Isten kegyelme készít erős várat, ami kiállja a viharokat és a próbákat. Isten beleszó az életünkbe olyan találkozásokat, olyan beszélgetéseket, olyan élményeket, amelyek hitélményekké válnak, amelyekben a Lélek ajándékát árasztja ránk. Isten felkínálja nekünk a találkozás lehetőségét

minden vasárnap, minden ünnepben, minden imádságos csendben, hogy kiáraszsa ránk Szentlelkét és hitünk megerősödjön.

Minden istentisztelet, minden igehirdetés alkalom arra, hogy átgondoljuk és megértsük Isten nekünk szóló üzenetét. Lehet, hogy nekünk is rá kell jönnünk, mennyi előítélet van bennünk - mint Péternek. Rá kell jönnünk, hogy mennyire megszokott módon és egysíkúan gondolkodunk Istenről és Isten munkájáról - mint a jeruzsálemi gyülekezetnek. Időnként össze kell törnie Istenről alkotott képünknek ahhoz, hogy Isten megmutathassa valódi önmagát. Félre kell tennünk minden gondolatot, ami elválaszt minket Istentől. Lehet, hogy össze kell zúzni kegyességünk láncait, hogy ne korlátozzák Isten munkáját bennünk és általunk. Lehet, hogy össze kell törnie a magunkról alkotott képnek is, ahhoz Istenhez még szorosabban tudjunk kapcsolódni. Félre kell tenni az önzésünket, le kell döntenünk azokat a bálványokat, amelyek elfoglalják az Istent megillető első helyet az életünkben.

Ez a találkozástörténet feltesz számunkra egy komoly kérdést: **Hogyan válaszolunk Isten közeledésére, a számunkra hirdetett Igére?** Nyitottak vagyunk-e arra, amit Isten tanítani akar nekünk? Vagy meghallgatjuk és megy minden tovább, ahogy eddig?! Szépen beszélt a tiszteletes úr vagy asszony, de... Lepereg rólunk, mint a falevelekről az esőcseppek? Az igehirdetés hatása nem automatikus és nem is mechanikus, hogy a prédikáció hatására mindenki megtér, aki hallja. Ha így lenne, csordultig megtelnének a templomok vasárnaponként. A Lélek titokzatos munkája, ha valaki megérti és befogadja Isten szavát. A teremtés csodája ez, amiben ott van az Isteni szó és az Isteni Lélek és előáll belőle valami új. A Szentlélek teszi élővé és hatóvá, érthetővé a számunkra Isten üzenetét. Azt, amit Isten évezredekkel ezelőtt megmondott vagy cselekedett, lefordítja nekünk, hogy mi is értsük, hogy élő szó és útmutatás legyen számunkra. Pünkösdi csoda ez, amit mi is átélhetünk! Testvéreim, tegyük mi is azt, amit Péter és Kornéliusz: mindig imádsággal készítsük elő szívünket, hogy jó termőföld lehessünk, amely terem százannyit, hatvanszor annyit vagy legalább harmincszor annyit.

A mai prédikációnak kivételesen címet is adtam: Találkozások. Péter és Kornéliusz találkozása sokkoló volt azoknak, akik ott voltak (átélték) és azoknak is, akik később hallottak róla. És ha komolyan meggondoljuk sokkoló számunkra is: Isten tényleg ennyire szeret minden embert?! Tényleg nem válogat közöttünk?! Isten tényleg annyira szeret minket, hogy egyszülött Fiát adta értünk?! Isten tényleg kiárasztja ránk Szentlelkét?! Testvéreim! Nagy találkozásban van részünk minden egyes alkalommal, amikor Isten Igéjét hallgatjuk. Fogadjuk nyitott szívvel! Nagy találkozásban van részünk, amikor Isten látható jegyekben pecsételi meg bűnbocsátó kegyelmét. Fogadjuk el! Nyissuk ki szívünk ajtaját, hogy betérjen oda Jézus és velünk vacsoráljon! Ámen.

Ének: 463. dicséret 1-3. vsz. *Isten élő Lelke, jöjj...*